

Kerkverhaal 27

De nieuwe dominee van de plaatselijke dorpskerk had een nieuwe gewoonte ingevoerd waar een aantal gevestigde leden hun hoofd om moest schudden. Wat een malligheid, het moest niet gekker worden. Wat had hij dan bedacht? Als hij zijn gemeenteleden welkom heette en zijn gehoor een goede dienst toewenste, vroeg hij de gelovigen vervolgens om de mensen om hen heen te begroeten door elkaar een hand te geven en ze persoonlijk een fijne dienst toe te wensen. De intentie van deze begroeting, die overigens in meer kerkelijke gemeenten werd toegepast, was om de gasten die de kerk bezochten een warm welkom te geven. Gemeentelid of gast, iedereen werd zonder uitzondering gezien en even aangesproken. Een soms hilarisch, maar zeker ook een warm moment van menselijke interactie. De dominee hoopte, dat hij de neuzen allemaal dezelfde kant op zou kunnen krijgen en dan natuurlijk wel de goede, namelijk de kant van aandacht hebben voor elkaar, als eerste in de zondagse dienst. Het vergde tijd en inzet om de gemeente zijn standpunt duidelijk te maken. Op een goede zondag brak weer het terugkerend ritueel van het handenschudden aan. Het ging zoals op de voorgaande zondagen. Velen gaven elkaar een hand, terwijl een paar woorden werden uitgewisseld. Hoewel ook vele eigen gemeenteleden deze informele begroeting konden waarderen, bleven ook enkelen stokstijf op hun stoel zitten en deden aan de gezellige onderonsjes niet mee. Nee, met die nieuwigheid konden ze niet sympathiseren en dat werd de dominee overduidelijk te kennen gegeven. Op de eerder genoemde zondag waren redelijk wat gasten aanwezig en voor sommigen was het persoonlijke welkom een verrassing die met graagte in ontvangst werd genomen. De prediking die wat later volgde, hield een appél in om het geloof in God serieus te nemen. De prediker van Gods Woord vroeg de aanwezigen om persoonlijk een besluit te nemen het geloof te omarmen en vervolgens aansluiting te zoeken bij een kerkelijke gemeenschap waar aan het geloof handen en voeten gegeven zou kunnen worden. Zodra hij deze oproep onder woorden had gebracht stak één van de vrouwelijke toehoorders haar hand op. Zij wilde op het tweevoudige appél ingaan. De dominee was oprecht aangedaan over deze spontane reactie. Hij nodigde haar uit voor een gesprekje na afloop van de dienst. Wat bleek nu het geval? De jonge vrouw was zo aangenaam verrast door de familiale begroeting die haar deze morgen ten deel was gevallen, dat ze ervoer dat ze niet alleen door de mensen in de kerk, maar ook door God gezien werd. Zij wilde ontvangen wat de gemeenteleden tentoonspreidden. Liefde en aanvaarding! Ze gaf zich bij wijze van spreken met huid en haar aan God en aan de gemeente. De directe aanleiding was het handen schudden. De dominee vertelde zijn gemeente de volgende zondag geëmotioneerd over deze gebeurtenis en over de impact van de recent ingevoerde verandering in een mensenleven. Ofschoon er op het positieve effect van zijn inbreng niets af te dingen viel, werd na een aantal maanden door de kerkenraad toch besloten dat de nieuwe gewoonte verwezen moest worden naar de macht der oude gewoonte. Gewoon doen is gek genoeg. Ondanks dat het handen schudden slechts een korte tijd gedoogd werd, bleef bij menigeen voor langere tijd de vreugde over het fenomeen overheersen. Ook bij de dominee!